

Sygn. akt VI Ka 121/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Natalia Burandt (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Kosecka-Sobczak SSO Irena Śmietana
Protokolant	sekr.sądowy Aneta Zembrzуска

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Marszyckiej

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015r.,

sprawy D. D.

oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Malborku

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt II K 788/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Elblągu do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka. 121/15

UZASADNIENIE

D. D. oskarżony został o to, że w dniu 05 kwietnia 2014r. w miejscowości R., zabrał w celu przywłaszczenia rower marki M. o wartości 1000 zł., czym działał na szkodę G. P., przy czym dopuścił się tego czynu będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 21 lipca 2009r., sygn.. akt XK 541/09 na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, którą odbył w terminie od 06 lipca 2011r. do 06 lipca 2012r. za umyślne przestępstwa podobne, to jest o czyn z art. 278 §1kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem zaocznym z dnia 22 stycznia 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 788/14 uznał oskarżonego D. D. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 278 § 1 kk w z w. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczenie zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach sądowych, od uiszczenia których zwolniono oskarżonego w całości.

Od powyższego wyroku apelację wniósł Prokurator Rejonowy w Malborku zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego.

Prokurator Rejonowy w Malborku na zasadzie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 278 § 1 kk polegającą na wymierzeniu oskarżonemu na podstawie powołanego przepisu kary 2 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, kiedy przewiduje on możliwość wymierzenia kary pozbawienia wolności w wymiarze nie mniejszym niż 3 miesiące.

Autor apelacji na zasadzie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wniesiona przez Prokuratora jako zasadna zasługiwała na uwzględnienie. Następstwem rozpoznania wywiezionej skargi stała się konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w całości z jednoczesnym przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W pełni należy uznać za zasadny zarzut zawarty w apelacji Prokuratora, iż Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 278 § 1 kk poprzez orzeczenie sankcji za przypisany oskarżonemu czyn z art. 278 § 1 kk poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianej za tego rodzaju występki. Jak bowiem trafnie dostrzegł skarżący Sąd I instancji, uznając oskarżonego D. D. za winnego popełnienia przestępstwa w postaci opisanej w akcie oskarżenia, tj. kradzieży zwykłej typu podstawowego z art. 278 § 1 kk, wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy występki określony w tymże przepisie zagrożony jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności.

Ujęte dopiero w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia wywody Sądu I instancji zmierzające do wykazania, iż w wyniku narady nad wyrokiem uznano, że czyn popełniony przez D. D. stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 278 § 3 kk i tylko wyłącznie skutek przeoczenia nie zmodyfikowano w sentencji kwalifikacji prawnej przypisanego sprawcy występkowi, nie są przekonujące albowiem ustalenie takie nie znalazło żadnego odzwierciedlenia ani w opisie czynu (brak jest zapisu „z tym dodatkowym ustaleniem, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 278 § 3 kk), ani w przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego występkowi, ani w podstawie wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego. Za dopuszczeniem się przez Sąd Rejonowy uchybienia wskazanego w apelacji Prokuratora, a tym samym brakiem rozważań nad możliwością potraktowania popełnionego przez oskarżonego przestępstwa jako wypadku mniejszej wagi, przemawia także okoliczność, iż sąd orzekający przed zamknięciem przewodu sądowego nie uprzedził obecnych stron w trybie art. 399 kpk o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu na art. 278 § 3 kk.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy uznał za budzący zastrzeżenia, wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, pogląd Sądu I instancji, iż ocena znamion podmiotowo-przedmiotowych popełnionego przez oskarżonego występkowi oraz stopnia jego społecznej szkodliwości, uprawniałaby do przyjęcia wypadku mniejszej wagi, to jest typu uprzywilejowanego przestępstwa stanowiącego przedmiot niniejszej sprawy (art. 278 § 3 kk). Argumentacja przedstawiona w pisemnych motywach wyroku nie zawiera takich stwierdzeń, które byłyby w stanie wykazać niewątpliwą trafność postawionej tezy oraz prawidłowość rozumowania Sądu I instancji w tym zakresie. W ocenie sądu odwoławczego D. D. wyczerpał swoim zachowaniem zarówno znamiona podmiotowe jak i przedmiotowe przestępstwa kradzieży zwykłej typu podstawowego określonego w art. 278 § 1 kk, a nie jak to argumentował w pisemnych motywach wyroku sąd orzekający, iż dopuścił się on powyższego występkowi typu uprzywilejowanego, tj. stanowiącego wypadek mniejszej wagi, przewidzianego w art. 278 § 3 kk. Kodeks karny nie zawiera definicji „wypadku mniejszej wagi”, jednakże zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i poglądami doktryny istota wypadku mniejszej

wagi sprowadza się do szczególnej charakterystyki zachowania, realizującego wszystkie znamiona przestępstwa określonego w typie podstawowym, która sprawia, że taki czyn sprawcy stanowi przestępstwo zasługujące na łagodniejsze potraktowanie (łagodniejszą karę). Wypadek mniejszej wagi zachodzi więc wówczas gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego wskazują, że z jednej strony sam czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości, z drugiej zaś, że jego sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa, aby stosować w stosunku do niego zwykłą karę przewidzianą za zrealizowane przez niego przestępstwo. Ocena czy dany czyn stanowi wypadek mniejszej wagi winna się więc opierać na ocenie wszystkich możliwych okoliczności sprawy tak obiektywnych jak i subiektywnych. Podlegają więc badaniu oprócz wartości przedmiotu czynności wykonawczej i okoliczności czynu, również pobudki i osobowość sprawcy. W niniejszej sprawie natomiast analiza tych wszystkich elementów – zdaniem sądu okręgowego, wyklucza przyjęcie wobec zachowania oskarżonego wypadku mniejszej wagi.

Sąd I instancji przecenił bowiem takie okoliczności sprawy jak m.in. odzyskanie utraconego mienia przez pokrzywdzonego albowiem naprawienie szkody nie wynikało z dobrej woli sprawcy ale z czynności i ustaleń podjętych przez policję. W tym miejscu należy podkreślić, iż podniesiony przez sąd orzekający w uzasadnieniu wyroku argument dotyczący niedużej wartości zagarniętego przez oskarżonego mienia nie ma decydującego znaczenia przy ocenie wypadku mniejszej wagi. Wypadek mniejszej wagi nie może być bowiem utożsamiany z małą wartością mienia przeciwko, któremu skierowany jest czyn sprawcy albowiem podstawowym kryterium oceny jest stopień społecznej szkodliwości czynu (por. wyrok SN z dnia 11.05.1971, V KRN 147/71). Ponadto oskarżony zabrał pokrzywdzonemu rower lepszej jakości o wartości 1000 zł. Biorąc także pod uwagę inne realia niniejszej sprawy, tzn. czas i miejsce zdarzenia (w godzinach przedpołudniowych), rodzaj zaatakowanego dobra (mienie), sposób działania oraz wysoki stopień zawinienia oskarżonego – należy wykluczyć możliwość uznania, że przypisany oskarżonym czyn stanowi wypadek mniejszej wagi (por. OSNKW 1998r., z.1-2, poz. 5). Należy podkreślić, iż wszystkie ujawnione okoliczności, w tym istotnie obciążających sprawcę, nie uzasadniały, jak to starał się wykazać Sąd Rejonowy, przyjęcia wypadku mniejszej wagi z art. 278 § 3 kk, a jedynie miały wpływ i przemawiały ewentualnie za orzeczeniem wobec D. D. kary pozbawienia wolności w granicach dolnego ustawowego zagrożenia. Podobnie przytoczony przez Sąd I instancji fakt przyznania się D. D. do winy, z uwagi na całokształt przebiegu zdarzenia i okoliczności ujawnienia przestępstwa, nie przemawiał – zdaniem sądu odwoławczego - za uznaniem zachowania oskarżonego jako wypadku mniejszej wagi, natomiast należałoby go uwzględnić przy wymiarze kary.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz okoliczność, iż postępowanie sądowe toczyło się pod nieobecność oskarżonego, a orzeczenie miało charakter zaoczny, Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 2 kpk uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Elblągu do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie, w jakim miało ono wpływ na uchylenie wyroku oraz zobowiązany będzie orzec o karze zgodnie z prawem materialnym oraz respektując dyrektywy ujęte w art. 53 kk, chyba że ujawnią się okoliczności wskazujące na potrzebę uniewinnienia oskarżonego (art. 442 § 1 in fine kpk).